

AP

Мария Жибелиева

защитими хора, бе дело на други. Неофициално щеше да получи поименен списък за рокадите и в последствие те щяха да бъдат докладвани и целесъобразно приети от заседаващите тук...

КАТО ПРОЗВИЩЕ!

Предложението за поредна почивка му дойде навреме. Изпитваше глад за цигара. Първият не пушеше и трябваше да се сгъчат в определената за тази цел стая. До него се приближи другият заместник и с досада промълви:

- Защо разлайваш без време кучетата? Сами не знаем докога ще бъдем в тези кабинети, а ти лансираш идеи, които не са долюбвани от партиите. Искаш да се абонираш за безработицата ли?...

- Защо недоволстваш? Исканото не застрашава кадрите от твоето обкръжение...

- Знаеш, че няма мои и твои кадри. Има кадри, над които ние с теб само присъстваме и си мислим че командваме... Това че ги привикваме при себе си и им показваме, кой, къде е в тази бюрократична лудница, не значи, че ние сме им истинските работодатели... Бъди „трайко“ и остави другите да мислят...

С казаното колегата му показа, че не е наясно с истинската същност на исканията му. Не беше в час с готвените кадрили и нямаше как да знае, че докладваното от него е предварително решено и че трябваше да провокира настроения и нагласи в собствената им среда, в която всеки се пазеше от другия. Очакваше се тази информация да се появи по медиите и обсъждането да получи обществен резонанс. Всичко беше пресметнато. Предстоеше партиен форум на партия, допълваща парламентарното мнозинство. Сегашният лидер щеше да бъде сменен, тъй като прекали с извиването на ръце на правителството. От месеци се знаеше, че той заиграва с опозицията и си осигурява и следващото присъствие в законодателната зала, но в друга конфигурация. Нямаше кой да му позволи да осигури на опозицията парламентарна криза. Социолозите предсказваха продължително падане на правителствения рейтинг и трябваше ход, подобряващ общественото му доверие. Той бе избран да го започне. Направи го и сега политическите „шарани“ щяха да свършат останалото. Първият от тях току-що разговаря с него. Това бе правило в политическата игра – едната ръка да не знае, какво прави другата...

XI

По-нататък става ясно, че този е прозвище и се позвава на Исполкома.

По силата на отдавна полученото всеобщо съгласие, „Исполинът“ откри заседанието на петимата. Постави пред тях пе т проблема. Първият за пропукващата се информационна връзка между структурните звена на управляваната от тях система. Вторият за смяната на

поколения в екипите на организацията. Третият [✓] за променящите се финансови условия след влизането на страната в международно интегрирани институции... Четвъртият [✓] за окомплектоването на правителствените нива, при задаващите се след две години редовни парламентарни избори... Петият [✓] за състоянието на организационните авоари, при настъпилата криза по световните борси... Всичките засягаха режима им на властване... Фактът, че получаваната напоследък информация не се оказваше винаги благонадеждна, беше неприемлив и недопустим [✓] при огромните средства, които се плащаха за нея. Съмнения за двойни игри и покрадващо се вече недоверие към хора от организацията, свързани с информационното [✓] и обезпечаване, изискваше неотложно решение. Разделянето с хора, породили тези съмнения, предполагаше включването на нови, млади и перспективни, с обработено съзнание за вярна служба за години напред. Чрез тях щяха да се нагаждат към новите правила за правене на пари, без които трудно можеха да купуват и продават своите „арлекини“. Време беше да изчистят представата си за профила на следващия кабинет и посоките [✓] в която щяха да вложат усилия за разместване на политическите пластове в държавата.

Нощта се очертаваше да бъде безсънна. Поставените на масата въпроси засягаха всеки един от седящите около нея. Бяха персонално ангажирани с тях и определяха стабилността на управлението от тях сектор. Всеки имаше под себе си изградена пирамидална структура с различни нива на задължения и отговорности, оглавявани от доверени хора, израснали по етажите на тоталитарната държавна система. Изграждане на тази, задкулисно подреждаща реалната, започнато няколко години преди идеологическата основа на партията – господарка на държавата [✓] да покаже историческата си несъстоятелност пред света. ^а

Прозреният край на десетилетното и господство [✓] наложи изграждането на задкулисна [✓] програма за предаване властта в държавата на младото поколение, растящо под нейните грижи, но с нов обществен имидж и с ново политическо въоръжение. Подборът на хора, износът на финансов ресурс зад граница, отглеждане на послушна опозиция и подреждане колодата от бъдещи политически лидери [✓] си беше работа за хора с комбинативно и прогностично мислене, притежаващи умения да създават конструкции с добра обществена проводимост на внушения и послания. Естествен извор на нужните хора бяха и репресивните органи, стремящи се да запазят контрола си върху съдбините на обществото с информацията, която с години събираха за всеки, представляващ [✓] интерес със своята [✓] различност от масата. Такова наследство не се остава безадресно. Адресантите, ползващи го по предназначение, трябваше да бъдат неразделна част от подготвящото се превъоръжение за обществен натиск върху хора, показващи стремеж към свободно политическо и

икономическо летене в условията на началното натрупване на капитала.

Преразпределението на националното богатство и преминаването му в избрани за целта частни ръце, трябваше да осигури финансов ресурс за влияние над политиката...

Изминалите години изпълниха със съдържание направените разчети за действия.

Постепенно нещата влязоха в планираните коловози и въпреки някои непредвидени ситуации контролът върху процесите в държавата придобиваше все по-ясни очертания.

Имаше и печеливши и губещи. Хора яхваха и слизаха от гребена на вълната. Други тарикатски осребриха послушанието си. Трети, приеха ролята на глашатаи срещу подмолно дърпаните конци в държавата.

Четвърти избиха комплексите си с предоставената им възможност да всяват страх сред обществото. Пети добиха ореола на месии с обещания за скорошно благоденствие. Шести се радват на подарено им охолство някъде по райските кътчета на земята, а седми скоропостижно предизвикаха камбанения звук на опелото.

Всички те работиха за организация, достатъчно мобилна и гъвкава, за да може да подрежда

и пренарежда двора на държавата.

Многоглавото ѝ ръководство седеше сега около масата. Поставените въпроси бяха достатъчно сериозни, за да може с лека ръка да заваят предложения за решения. Стилът им на работа не водеше към подобно поведение. Следваше усамотение в стаи с уточнено контролно време за дебат на родена идея. Ако такава се бе появила, се определяше време за самостоятелна планиране на реализацията. Всеки от тях оставаше отново сам със себе си и

приемаше ролята на единствен конструктор, поемащ цялата отговорност за издръжливостта на построяваната от него „сграда“ от хора, начини на действие и етапи за изпълнение. След готовността на всички „макетите“ ставаха обект на дебати. Подход, водещ до комбинации с организационни варианти, без колизии в управленческата им съвместимост. Така самата идея губеше авторство и не позволяваше претенции за първенство.

Ако никой не беше осенен от прозрение, то сценария се повтаряше отново и отново, докато цената на търсеното решение не бъде платена от всеки – няколкодневно изтощение от умствено и психическо напрежение. Въпрос на отдаденост и норма за изпитание на воля, което те прилагаша и на своите подчинени. Бяха проверили на собствен гръб, как подобна изолация те кара, ситуирайки решения във времето, да откриваш за самия себе си прагове на притежавани възможности.

Времето за усамотението настъпи. Всеки се отправи към стаите, обитавани от тях и преди.

Големият салонен часовник започна да отброява времето на доброволната им самоинквизиция. От качеството и бързината им на мислене зависеше дали след

3 → Много добре!
контролното време щяха да се отдадат на светски изживявания или да продължат да трупат
опит в култивиране на мисъл...

XII

Взетият душ сложи „усмирителната риза“ на неясните послания на останалото будно по време на съня му съзнание. Пусна телевизора, за да чува човешки говор в стаята си и да не обръща внимание на набиращата скорост скука. Нямаше планове за вечерта. Отвори хладилника за глътка студена вода. Оправи леглото си, уцели с баскетболен похват кош за мръсни дрехи, прокара парцал по четирите рафта с книги и... седна безцелно на пода, облягайки се на леглото. Обичаше тази поза, понравила му се още от детството, когато семейното гледане на телевизия не оставяше друго свободно място за настаняване... Там бе извън директния взор на големите и си позволяваше тайно някоя лудория, водеща понякога до преждевременното изпращане в стаята му.

Тук сега, цялото пространство беше негово. Нямаше кой да следи за поведението му и нямаше на кого да демонстрира някоя присъща на възрастта си лудория. С протягане на ръка пусна нощната лампа с надежда да освети възможности за спиране набега на скуката. Взе стоящата до нея книга и отгърна отбелязаната от предишното му занимание с нея страница. Четеше „Цивилизацията“ от Кенет Кларк и погледът му попадна на следните редове: „В годините, когато се строи северният портал на катедралата в Шартър, един млад и богат денди на име Джовани Франческо Бернардоне преживял дълбок вътрешен прелом...“ Спря мигом четенето и с усещане за пръст на съдбата си помисли за съвпаденията, които тя уреждаше с режисирането ѝ на ситуации, носещи явни послания за ново подреждане на живота. Продължи да чете: „Един ден, когато се пременил в най-хубавите си дрехи за някакво рицарско начинание, той срещнал един беден човек, който му се видял по-нуждаещ се от него, и му дал наметалото си...“

Телевизионният сигнал за началото на основните вечерни новини отклони вниманието му от житейското прераждане на човек, намерил нов смисъл на живота си, като разтълкувал собствен сън, вменияващ му задължението да построи отново небесния град и приел чутите по време на литургия думи за отказ от злото, сребро, пари, торба, връхни дрехи, сандали и тояга... като вменено му свише послание за нов начин на живот...

Представи си Исполиния в подобна ситуация. С лека ръка да захвърли всичко, което притежава и да... вземе за своя дама Бедността... В сутрешния им разговор той му отправи предположение в тази посока, но не получи знак за подобна саможертва, или